

Arrest

nr. 248 388 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 december 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 10 juli 2020 (RvV 10 juli 2020, nr. 238 405)

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 6 augustus 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : C.(...) P.(...)

voornaam : K.(...) L.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij verzuimde om het administratief dossier neer te leggen.

2.2. Naar luid van artikel 39/59, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De verwerende partij heeft evenmin een nota met opmerkingen neergelegd.

2.3. Ter terechtzitting bevestigt de aanwezige raadsman van de verwerende partij dat geen administratief dossier werd neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: COVID-MB, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Met de bestreden beslissing beveelt verwerende partij verzoeker om binnen de dertig dagen het grondgebied te verlaten.

Echter, verwerende partij lijkt hiermee de huidige COVID-19 pandemie volledig te negeren. Op het moment dat de beslissing werd genomen woedde de pandemie nog steeds en was er nog steeds sprake van strikte maatregelen ter voorkoming van verspreiding en heropflakking van het coronavirus. Dit is een algemeen gekend feit, waarvan verwerende partij ongetwijfeld op de hoogte was of moest zijn.

Eerste onderdeel

Ten eerste is het door de COVID-19 pandemie voor verzoekende partij praktisch onmogelijk om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Momenteel zijn immers niet-essentiële reizen buiten de Europese Unie, het Verenigd Koninkrijk, Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen verboden op basis van artikel 18, §1 van het Ministerieel besluit van 30 juni 2020.

Wat essentiële reizen zijn, werd verduidelijkt op de informatieve website over het coronavirus van de Belgische overheid op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd (<https://www.info-coronavirus.be/nl/faq/#006>). “Essentiële reizen” werden op deze website omschreven als volgt:

“Als essentiële redenen om naar het buitenland te reizen worden momenteel de volgende verplaatsingen hernomen:

- Verplaatsingen naar het buitenland in het kader van professionele activiteiten, met inbegrip van woon-werkverkeer
- Verplaatsingen om medische zorgen verder te zetten;
- Verplaatsingen om bijstand of zorgen te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;
- Verplaatsingen om zorg te dragen voor dieren;
- Verplaatsingen in het kader van co-ouderschap;
- Verplaatsingen om personen met Belgische nationaliteit met of zonder hoofdverblijfplaats in België, residenten van lange duur in België en personen met wettelijke verblijfplaats in België op te halen in het buitenland en naar België terug te brengen;
- Verplaatsingen om familieleden weg te brengen naar het buitenland om werkzaamheden voor essentiële redenen te kunnen uitvoeren;
- Verplaatsingen van Belgische onderdanen naar hun hoofdverblijfplaats in het buitenland.
- Verplaatsingen naar een partner die niet onder hetzelfde dak woont;
- Verplaatsingen in het kader van het verkrijgen van aktes (indien noodzakelijk en niet digitaal kan gebeuren);
- Verplaatsingen in het kader van begrafenissen / crematies
- Verplaatsingen in het kader van burgerlijke / religieuze huwelijken
- Verplaatsingen van leerlingen, studenten en stagiairs schoolgaand in een buurland in het kader van hun opleiding.
- Verplaatsingen om dringende herstellingen te laten uitvoeren in het kader van de veiligheid van een voertuig.

Verplaatsingen naar een tweede verblijfplaats in het buitenland zijn hierbij uitgesloten. ”

Verzoeksters reis naar haar land van herkomst valt hier niet onder, en kan alleszins niet als essentieel of noodzakelijk worden beschouwd.

Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Venezuela bevat deze informatie over het coronavirus

([https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Qp reis in het buitenland/reisadviezen/venezuela](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Qp%20reis%20in%20het%20buitenland/reisadviezen/venezuela)):

“Alle reizen naar Venezuela worden afgeraden.

In Venezuela zijn besmettingen met het Coronavirus vastgesteld. De kans op verspreiding is groot. Betrokken personen kunnen verplicht in quarantaine worden geplaatst..

De sanitaire noodtoestand werd op 12 maart 2020 uitgeroepen.

Op 15 maart 2020 sloot Venezuela zijn luchtruim voor vluchten vanuit Europa en Colombia voor een initiële termijn van een maand. inmiddels verlengd.

Alle burgerlijke en commerciële vluchten naar en binnen Venezuela zijn opgeschort tot 12 september 2020. ”

Gezien de sluiting van de grenzen en de afschaffing van vluchten, is het onmogelijk voor verzoekende partij om zich binnen de 30 dagen naar Venezuela te begeven en uitvoering te geven aan de bestreden beslissing.

Hoewel verwerende partij onmogelijk niet op hoogte kan geweest zijn van de maatregelen die zij zelf heeft opgelegd en de reisadviezen die zij zelf geeft, heeft verwerende partij hiermee op geen enkele manier rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij wordt bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs vermelding omtrent deze mondiale gezondheidscrisis en wat de gevolgen ervan zijn voor verzoekende partij en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de 30 dagen naar Venezuela te reizen.

Hiermee schendt verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook het rechtzekerheidsbeginsel. Immers, verwerende partij neemt een beslissing ten aanzien van verzoekende partij die ingaat tegen de ministeriële besluiten en adviezen van de Belgische overheid. De genomen beslissing is voor verzoekende partij onmogelijk uitvoerbaar omwille van de maatregelen die nationaal en internationaal werden genomen.

Op zijn minst had verwerende partij hier motieven over moeten opnemen, want verzoekende partij begrijpt niet hoe zij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid. De motiveringsplicht is geschonden.

Daarnaast schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij was op de hoogte van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoekende partij kwetsbaar is om aangehouden te worden met het oog op een gedwongen terugkeer. Als verzoekende partij geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij door omstandigheden buiten haar wil om niet kan, is verwerende partij verplicht verzoekende partij een inreisverbod af te leveren.

In punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen. Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, "om humanitaire of om andere redenen", en beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. 30 dagen is in casu niet passend. Door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische Staat is het onmogelijk voor verzoekende partij om vrijwillig, of onvrijwillig, binnen deze termijn het grondgebied te verlaten. Het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat verzoekende partij zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, én dat hij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen. Verwerende partij kan niet anders dan dit opleggen als verzoekende partij geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

De impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar verwerende partij weet van had, is dus dat verzoekende partij het risico loopt om in detentie te worden geplaatst en een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan haar eigen handelen te wijten kan zijn.

Een dergelijk gevolg is compleet disproportioneel en kan enkel vermeden worden door de beslissing te annuleren.

Tweede onderdeel

Ten tweede vormt de uitvoering van de bestreden beslissing een gezondheidsrisico voor verzoekende partij.

Immers, zoals blijkt uit het bovenstaande reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken, worden alle reizen naar Venezuela afgeraden, en is de kans op besmetting groot. Verder blijkt ook uit de informatie van de FOD Buitenlandse zaken dat er tekorten zijn zowel in medicatie als medische apparatuur, waardoor er in een geval van besmetting met COVID-19, geen toegang kan gegarandeerd worden tot de noodzakelijke behandeling: 4de economische crisis veroorzaakt tekorten zowel van medicijnen (zelfs gebruikelijke) als medische apparatuur, in apotheken, openbare ziekenhuizen en zelfs privéklinieken. '

Verzoekende partij wordt bevolen terug te keren naar haar land van herkomst, waar ze zal worden blootgesteld aan een ernstig gezondheidsrisico.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, verplichten verwerende partij om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan en met het verbod op refoulement.

Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had. of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000. Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3. la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert, d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de

traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

“Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. ”

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 EVRM (ib. §186).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het EVRM verplichten verwerende partij ertoe om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen.

In casu wordt verzoekende partij verwijderd van het Belgisch grondgebied op het moment dat er een mondiale gezondheids crisis heerst. Sowieso houdt elk menselijk contact een risico op besmetting met het coronavirus in. Verzoekende partij wordt door de bestreden beslissing blootgesteld aan dit risico op besmetting. Zij zal zich moeten begeven in luchthavens en zal een vlucht moeten nemen, waarbij zij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren.

Verzoekende partij wordt bovendien gedwongen terug te keren naar de Venezuela, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem. Verzoekster loopt in haar land van herkomst het risico om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld.

Los van de vraag of een reis naar Venezuela praktisch mogelijk is en los van het risico op besmetting tijdens deze reis, wordt verzoekende partij gedwongen om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat zij de nodige medische zorgen zal krijgen indien zij besmet is. Verwerende partij heeft niet de minste moeite genomen om dit te onderzoeken, erover te motiveren of er rekening mee te houden.

Dit is in strijd met artikel 74/13 Vw., dat verwerende partij verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand. Dit is bovendien ook in strijd met artikel 74/13 Vw' en artikel 3 EVRM, omdat het ingaat tegen het verbod op refoulement. Een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, kan worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien is dit ook in strijd met artikel 2 EVRM, dat voorziet dat eenieder het recht heeft om te leven.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Om al deze redenen is de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd en zijn de bovenstaande wettelijke bepalingen en beginselen geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Krachtens artikel 52/3, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de minister een bevel af te leveren aan de vreemdeling *“gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° (...) nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°”*.

Verzoekster betwist niet dat de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal bevestigde in zijn arrest van 10 juli 2020 (RvV 10 juli 2020, nr. 238 405). Verzoekster betwist evenmin dat zij *“niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum”*, zoals vermeld in de bestreden beslissing.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet schrijft immers het volgende voor:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Uit de hierboven vermelde bepalingen volgt dat de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht was aan verzoekster een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

3.9. De kritiek van verzoekster is gericht tegen de uitvoering van de bestreden beslissing, maar slaat niet op de wettigheid ervan. Volgens verzoekster is door toedoen van het verbod op niet-essentiële reizen buiten Europa, zoals opgenomen in het toen geldende artikel 18 van het COVID-MB (BS 30/06/2020) de uitvoering van het bevel praktisch onmogelijk geworden.

3.10. Verzoekster stelt dat haar reis niet als een essentiële reis kan worden aanzien en zij verwijst naar de informatie betreffende reizen naar Venezuela op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Daargelaten de vraag of de terugkeer van een illegaal verblijvende vreemdeling als een niet-essentiële reis kan worden gekwalificeerd, merkt de Raad op dat de informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken bedoeld is voor reislustige Belgen en niet voor Venezolaanse onderdanen die in België niet langer over een geldige verblijfstitel beschikken. Waar verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de minister omwille van de coronamaatregelen geen bevel om het grondgebied te verlaten kon treffen, merkt de Raad op dat de heersende pandemie geen invloed heeft op de rechtstoestand van verzoekster. Verzoekster vertoeft in een illegale verblijfssituatie omdat zij niet over een geldige verblijfstitel beschikt en haar verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen. Deze situatie rechtvaardigt in toepassing van de hierboven weergegeven wetsbepalingen, in beginsel de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.11. Met betrekking tot de termijn voor vrijwillig vertrek en het risico om een inreisverbod opgelegd te krijgen, die verzoekster in haar middel bespreekt, merkt de Raad op dat het toestaan van een termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins impliceert dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. De bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel vormt slechts een uitvoeringsmodaliteit van dit (RvS 20 juni 2017, nr. 238.571.). Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn van vrijwillig vertrek in te dienen. Dit is overigens in overeenstemming met de *“COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging”* van de Europese Commissie (Mededeling van de Europese Commissie, NL Publicatieblad van de Europese Unie 17.4.2020 C 126/02). Hierin wordt het volgende gesteld: *“Gezien de aanzienlijke beperkingen op het gebied van commerciële vluchten en de beperkende maatregelen die derde landen hebben ingevoerd voor personen die uit Europa aankomen, kan het voor onderdanen van derde landen jegens wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd waarbij een termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, onmogelijk zijn om binnen de vastgestelde termijn aan een dergelijk besluit te voldoen, hoezeer ze dat ook willen en proberen. Bijgevolg kan tegen onderdanen van derde landen een inreisverbod worden uitgevaardigd wegens niet-naleving van een terugkeerbesluit, zoals voorgeschreven door artikel 11, lid 1, van de terugkeerrichtlijn. Irreguliere migranten mogen echter niet verantwoordelijk worden gehouden voor een situatie die buiten hun macht ligt en ook geen negatieve gevolgen van die situatie ondervinden. Om een dergelijke situatie te voorkomen, moeten de lidstaten gebruikmaken van de mogelijkheid die artikel 7, lid 2, van terugkeerrichtlijn biedt en de termijn voor vrijwillig vertrek verlengen met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, de duur en de aard van de beperkende maatregelen en de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer. De lidstaten moeten ook een langere termijn voor vrijwillig vertrek toekennen dan 30 dagen vanaf het tijdstip waarop een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, indien het, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval en met name de beschikbaarheid van vervoer naar het derde land van terugkeer, van meet af aan duidelijk is dat de betrokken onderdaan van een derde land niet binnen 30 dagen zal kunnen vertrekken. Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek wordt verlengd en de tenuitvoerlegging van het besluit tijdelijk wordt opgeschort, moeten irreguliere migranten een schriftelijke bevestiging ontvangen als bedoeld in de terugkeerrichtlijn (artikel 14). Wanneer de termijn voor vrijwillig vertrek niet in acht kan worden genomen omdat er geen vervoer is naar het derde land van terugkeer of vanwege andere redenen buiten de wil van de betrokken persoon die verband houden met de beperkende maatregelen, moeten de lidstaten afzien van de uitvaardiging van een inreisverbod of een reeds uitgevaardigd verbod intrekken.”*

Uit het voorgaande volgt duidelijk dat de coronapandemie noch artikel 18 van het COVID-MB belet dat er een terugkeerbesluit wordt genomen, doch wel belet dat er een inreisverbod wordt opgelegd wegens het niet naleven van een terugkeerbesluit. Verzoekster toont niet aan dat zij van de mogelijkheid om een verlenging van de termijn aan te vragen gebruik heeft gemaakt, ondanks de beweerde onmogelijkheid om te reizen naar haar land van herkomst en toont evenmin aan dat zij ondertussen administratief werd aangehouden of een inreisverbod opgelegd zou hebben gekregen omdat zij de termijn voor vrijwillig vertrek niet zou hebben gerespecteerd. Bijgevolg ontbeert verzoekster elk belang bij haar kritiek.

3.12. In een tweede middelonderdeel wijst verzoekster op het gezondheidsrisico bij een terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de corona-pandemie waarbij zij wijst op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De kans op een besmetting met het coronavirus kan bezwaarlijk als een element van de actuele gezondheidstoestand van verzoekster worden aanzien. Verzoekster levert geen enkel concreet begin van bewijs aan dat er thans in haren hoofde medische elementen zijn waarmee de gemachtigde van de minister rekening diende te houden bij het nemen van de geviseerde verwijderingsmaatregel. Verzoekster toont ook allerminst aan dat het besmettingsrisico in Venezuela groter zou zijn dan in België. Zij kan bezwaarlijk van de gemachtigde van de minister verlangen dat deze zou nagaan of er in Venezuela garanties bestaan dat zij medische verzorging zal krijgen indien zij aldaar besmet zou raken. Terloops wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering naar Venezuela inhoudt, zoals verzoekster in haar tweede middelonderdeel insinueert.

3.13. Artikel 2 van het EVRM behelst het recht op leven, maar verzoekster werkt dit in haar middel niet verder uit. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *“andere uitzonderlijke gevallen”* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

De Raad merkt op dat verzoekster in casu niet aannemelijk maakt dat haar gezondheidstoestand onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* valt. Zij toont niet aan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat haar verwijdering haar zou blootstellen aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of van artikel 18 van het COVID-MB. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen onzorgvuldigheid aangetoond. Verzoekster toont evenmin aan dat het rechtszekerheidsbeginsel met de voeten zou zijn getreden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN